

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului: Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane " " " " pe 1/2 an 5 " " " România și străinătate pe an 14 franci " " " " " " pe 1/2 an 7 "	Prețul inserțiunilor: Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane	Corespondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la ADMINISTRAȚIA Librăriei și Tipografiei diec. în Caransebeș
---	---	---

PARTEA OFICIALĂ

Regulament

pentru procedura judecătorească în cauze matrimoniale.

(Fine)

§. 39. Mărturiilor, cari fasioează numai după cele auzite, iară nu după propria cunoștință, nu se dă crezământ: precum nici suspiciunea, ce se nasce din șoptiri seau vorbe rele seau din cleвете deșerte, nu se ia în seoitare.

§. 40. Dovadă deplină face testificarea cel puțin a doi seau trei martori demni de crezământ și jurați cărora li să ie jurământul după depunerea mărturisirii.

Prooții nu se supun la jurământ, ei fasioează cu provocarea la jurământul prooțesc.

Martorul se întreabă de etatea și religiunea lui, de locuința și familia lui, de înrudirea cu părțile și de alte referințe cătră ele, apoi de faptele și împrejurările, ce sunt a se dovedi.

§. 41. Mărturiile se citează și se ascultă la scaunul protopresbiteral seau după împrejurări să ascultă și prin esmiși seau prin recușițiune.

§. 42. Martorii se ascultă numai unul câte unul, și nu în public. La ascultare pot fi de față părțile înseși și advocații seau apărătorii lor, înse aceștia nu au drept a întreba seau a întrerupe pe martor, ci pot numai propune funcționarului unele întrebări, cari să se pună martorului. Martorul din motive grave poate cere, ca ambele părți litigante, seau părinții, filii și frații lor, să nu fie de față la ascultarea lui.

§. 43. Fasiunea martorului e de a se lua la protocol așa precum a vorbit el, adecă în prima persoană, fidel și corect, coform spusei lui, apoi a i se ceti fasioe, — care aflându-o densus fidelă — are să o subscrie el însuși, seau, cu punerea degetului, prin altul din sinul comisiunii.

După încheerea protocolului de investigațiune, acesta se subscrie de funcționari, respective de esmiși, de părți seau de apărătorii lor, dacă acei-a vor fi de față.

Denegarea subscrierilor în toate casurile e de a se nota espres la protocol, precum și motivele denegării.

§. 44. Oculata se ordonează din oficiu seu și la cererea părților, când ea va fi necesarie, și se face ca și ascultarea mărturiilor, însă cu pricepători de lucru (esperți). Eară patimele, boalele și neputințele trupesci și spirituale, spre a căror cunoșcere se recere deosebită esperință, se cercetează prin medici și moașe autorisate; spre care scop forul recerecă din oficiu pe unul seau mai mulți esperți pentru facerea oculatei și darea opinii.

X. Cercetarea anticipativă

§. 45. Dacă prin bolnăvirea vre-unui martor seau prin călătoria lui pe timp mai îndelungat, seau fiind martorul în etate adencă, seau dacă prin schimbarea curendă a stării de față, ar crede vre-o parte, că-și poate perde seau amâna dovada: în aceste casuri, ce are a le adeveri, după ce va fi dată acțiunea și răspunsul, poate cere ca în grabă să se facă cercetarea prin ascultare seau oculată, și forul este datoriu a-i împlini cererea, după formele prescise.

XI. Sentința și publicarea ei

§. 46. Sentința se aduce în ședința forului, observându-se următoarele:

În ședința referentul espune starea lucrului într-una cu părerea sa și cetesc și actele ce conțin esența cauzei. La întrebarea seau cererea ori-cărui membru, referentul și eventual președintele sunt datorii a da deslușirile recerute. Fie-care membru poate cere a se ceti cutare seau cutare act. După desbaterea deplină a cauzei, se pășesc la votare începând dela cel mai tînăr membru în sus până la cel mai bătrân, iar președintele enunță sentința. În cas când voturile sunt egali, derimă votul președintelui. Membrii pot da vot separat. Notariul are vot informativ, precum și defensorul, de va fi de față. Notariul forului face pe scurt un protocol special despre decurgerea pertractării în ședință, în care

scrie în fine sentința întreagă, precum s'a enunțat, împreună cu motivul ei. Protocolul acesta se subscrie apoi de președinte, de notariu și de toți membrii votanți. Ședința forului nu este publică, dar dacă e de lipsă se pot chema părțile de față, pentru a se admonia la pace și conviețuire; însă la desbaterea cauzei și la aducerea sentinței numai membrii și funcționarii forului pot fi de față.

§. 47. Sentința adusă se publică părților în prezența lor personală prin președinte, și adecă numai decât în ședință, dacă vor fi ele de față; altcum se vor cita fără amânare pe o zi anumită, când apoi li se va publica sentința în prezența notariului.

După publicare se ia la protocol declarațiunea de mulțămire sau nemulțămire, și li se dă de scire, că în 15 zile, începând dela această zi, î-și pot aduce apelațiunea, însă și fără de aceea procesul se va așterne din oficiu la Consistoriu, spre revisiune.

Toate aceste se însamănă la protocol.

Sentința împreună cu motivele ei se estradă părților în exemplare originale provăzute cu subscrierea președintelui și notariului și cu sigilul oficial, în cari să fie amintit și actul făcutei publicări.

§. 48. Dacă vre-o parte nu se înfățișază la publicarea sentinței: aceasta în forma indicată în §. 47. se trimite la parohul părții absente spre publicare și admanuare; despre ce parohul va raporta protopresbiterului, recludând cola de admanuare, respective adevărta despre primire. În cazul acesta termenul de apelațiune de 15 zile se compută dela primirea și publicarea sentinței.

§. 49. După trecerea termenului de apelațiune protopresbiterul așterne fără amânare întreg actul procesual, dimpreună cu apelațiunile, ce se vor fi dat, la Consistoriu spre revisiune, pe lângă un raport pentru fiecare proces deosebit.

§. 50. La decisiunile judecătorești în cauzele matrimoniale servesc de norme următoarele:

- a) Testamentul vechiu și nou;
- b) Canoanele sântilor apostoli;
- c) Canoanele celor șapte soboare a toată lumea și ale celor noave soboare locale;
- d) Sântii părinți, cari se află însemnați în can. II al soborului VI. din Trulla;
- e) Pravila sau îndreptarea legii;
- f) Legile statului, cari prescriu formalități din afară.

§. 51. Prin sentință enunță forul seau totala desființare a căsătoriei, cu anumirea părții culpabile, dând voie părților a păși la altă căsătorie, ori oprindu-le dela aceea pentru totdeauna, ori numai pe un timp și sub unele condițiuni; seau anunță susținerea căsătoriei, îndreptând pe părți la convețuire creștinească.

În sentința și în toate decisiunile judecătorești se face provocare la canonul și legile, pe cari se bazează acelea, precum și la dispozițiunile acestui regulament, când decisiunea se răzimă pe acesta.

XII. Spesele procesuale

§. 52. Procesele matrimoniale sunt scutite de ori ce taxe.

Spesele eventuale, precum: competența martorilor, experților și a esmișilor le anticipă actorul, respective contra-actorul.

§. 53. Partea, care poartă vina la desfăcerea căsătoriei de regulă se condamnă a rebonifica spesele procesuale, ce le-a avut și specificat cealaltă parte. Fiind ambele părți vinovate, se rădică spesele, una pentru alta, iară după împregiurări se poate judeca o parte a rebonifica spesele celeilalte în măsură mai mică.

§. 54. Procesele divorțiale la forurile bisericesti sunt scutite de timbru seau taxe erariale.

XIII. Remediele de drept

§. 55. În contra sentințelor se dă loc apelațiunii, care adresată cătră a II-a instanță, se predă de regulă cu esibit separat la forul de I-a instanță spre promovare. În apelațiuni se pot aduce și gravamine de nulitate privitoare la formele procesului. Recurs de nulitate deosebit nu se concede. Apelațiunea are loc și în contra decisiunilor forului de a II-a instanță, la cel de a III-a instanță. Apelațiunea trebuie să se dee în 15 zile dela publicarea, respective comunicarea sentinței seau a decretului.

§. 56. Prin apelațiune se suspende executarea sentinței până la finala decideră a cauzei în ultima instanță.

§. 57. La cas de întârziere peste termenul de apelațiune, nu se da restituțiune. Însă apelațiunea se poate și numai insinua la for în termenul deschis, verbal seau prin scrisoare.

XIV. Tractarea procesului în a II-a și a III-a instanță

§. 58. În a II-a și a III-a instanță se tractează cauza după modalitatea prescrisă în §. 47.

§. 59. Instanța superioară poate întări seau modifica decisiunile forului inferior; le poate însă și anula pentru neobservarea formelor, și poate ordina noava pertractare seau întregirea procesului.

§. 60. Decretările forului al II-le au putere executivă; asemenea și sentințele aceluia-și, dacă în contra acestora nu s'a dat în termenul prescris apelațiune.

Sentințele forului al II-le și procesele decise acolo, nu se mai aștern din oficiu la al III-lea for ci numai în cas de apelațiune.

§. 61. Sentințele forului al III-le asemenea și ale forului al II-le prin acest din urmă se trimit la forul I. în formă autentică, spre publicare și comunicare la părți.

XV. Esrotularea actelor

§. 62. După totala încheiere a procesului divorțial respective a certelor matrimoniale, fie-care parte are drept de a cere esrotularea actelor. Rugarea pentru acest scop se dă la forul I. în doave exemplare; în urmarea

căreia protopresbiterul prin îndorsată defige un termin scurt, la care părțile înfățișate la oficiul protopresbiteral vor putea scoate fie-care documentele sale acuse la proces, adevărind aceasta la protocol.

Scriptele procesuale și actele judecătorești nu se estradau părților.

XVI. Dispozițiuni generale

§. 63. După încaminarea procesului divorțial părțile nu se pot sili a vieții la oaltă; însă nici le este iertat a trăi în însoțiri nelegiuite, sau și altcum a duce viață nemorală.

* * *

Prin publicarea regulământului de față iese din valoare regulământul votat de măritul congres în anul 1878.

Caransebeș din ședința plenară a Consistoriului diecesan ținută în 10 Februarie 1901.

Episcopul diecesan
Nicolae Popea

PARTEA NEOFICIALĂ

Din Istoria Banatului Severin.

Resbelul de 16 ani 1683—1699.

Leopold I. 1657—1705.

(Continuare)

În anii 1692, 1693 și 1694 dezvoltară ambele părți beligerante numai puțină energie, fiindcă încordările anilor precedenți le slăiseră puterilele. Totuși s'au petrecut în Banatul Severinului lucruri demne de amintit. Svonindu-se că Curuții și Tököli au să atace Banatul, obținū Veterani subsidiile de lipsă pentru fortificarea cetăților Lipova, Lugoj și Caranssbeș, dar, îngrijind de întărirea lor, nu putū să impedece invasiunea unui corp de 4000 Turci, care avea să vină în ajutoriu garnisoanei din Timișoara, nici să scutească districtele Caransebeș și Lugoj de tăciunăritul și spoliarea celor 12 steaguri de Curuți, care avură cutezanța a se apropia, înse fără ispravă, de zidurile cetăților numite, apărate de garnisoane austriace.

La anul 1692 se afla în fruntea ostășimei din Caransebeș locotenent-colonelul Inovitz. D'aici a pornit un adjutant alui Veteranii spre Almăj, ca în înțelegere cu Antonio, să iee măsurile de lipsă pentru fortificarea peșterii Piscabara; tot d'aici s'a trimis miliție rasciană întru apărarea Almăjului, care înse s'a purtat mai reu decât păgânii. Răpind bucatele locuitorilor, sermanii n'aveau pâne, nici chiar mălaiu, pentru-ca să-și aline foamea. Lățindu-se pe d'asupra faima, că Turcii vor sosii în timpul cel mai apropiat, și că-i va tragē în țapă pentru-că au găzduit miliția împărătească, îndată după încolțitul ierbii, părăsind cu mic cu mare căminele, se adăpostiră prin întunecul pădurilor.

Basa tuturor expedițiunilor otomane cătră Ungaria era fără indoială Belgradul sârbesc. Alimentarea oștirilor concentrate aici se efeptuia în parte cu ajutoriul flotei dunărene, care întreținea legătura cu Vidinul, putea să impedece trecerea armatelor imperiale peste

fluvii și să aruce trupele în ori care cetate de pe termii Dunării. Era o necesitate imperativă a se impedece acțiunea ei atât păgubitoare pentru armele lui Leopold.

La poalele unuia din dealurile, care formează *clisura Dunării*¹⁾, nu departe de fosta cetate Peth, unde majestru fluvii are numai 200 m. în lățime, se află o cavernă cunoscută Romanilor sub numele *Piscabara*²⁾. La o distanță de 1 km. dăm de altă peșteră mai mică, un fel de antefortificațiune a Piscabarei, cu care stă în legătură printr'o vâgăună boltită, formată prin eroziunea apelor. *Marsigli* o numește *Marecobila*. O mână de oameni înarmați sunt în stare din aceste cuiburi de peatră să impedece comunicațiunea liberă a flo-tilei turcesci.

(Va urma).

Misiunea femeii române

(Fine)

Pentru-ca să ferim sufletul nostru de oscilațiunile nesigure, trebuie să ne obicinuiam a pune în activitate mintea și trupul nostru. O viață fără activitate, este o moarte anticipată. Motorul cel mai puternic, care dezvoltă energia, este munca, ea singură reabilitează viața. Munca produce veselie esterioră și dă nascere mulțămirii interioare. Mari cugetători și oameni de știință au pledat în timpul mai nou pentru acest factor puternic al progresului. *Tolstoi* și *Ibsen* sunt marii propa-ai muncii, chiar *Zola* dedică și înțitulează recenta sa operă *Munca*. Marele filosof *Taine* ne-a sfătuit: „A muncii mult, a consuma puțin; lată cum să adaugă o avere publică.“ — Să nu desprețuim dar munca, atât munca sufletească, cât și munca trupească! Cugetarea dă nemărginită putere și spontaneitate. Munca psihică, prin cetirea

¹⁾ *Clisura* se zice strimtorile Dunării dela Bazias până la Orșova. Clisura s'a format fără indoială prin eroziunea Dunării. efectul acestei puteri se continuă sub ochii nostri, căci stâncile dela *Iuși*, *Greiben* și dela *Poaria de fer* chiar nici astăzi nu le-au putut netezi puternicul fluvii. Pe timpul Grecilor și al Românilor trebuie, că a fost Clisura atât de îngustă și cataractele atât de numeroase, încât comunicațiunea cu Marea neagră era aproape imposibilă. Dovadă este numirea după a Dunării, care în partea de jos s'a numit *Ister*, iar în partea de sus *Danubius*. Tot în această cauză a trebuit să se săpe drumul lui Traian în stânci, une-ori să se așeze în mod artificios pe traverse. (Guthe-Wagner: Lehrbuch der Geographie, p. II).

²⁾ Locuitorii din prejuri sunt de credință, că peștera e făcută pe timpul împăratului Traian. În această credință i-au întărit inscripțiunile romane, săpate în stâncile din apropierea peșterii. La ieșirea din „Căzane“ obsearvă călătoriiu chiar și astăzi între 2 genii aripate numele divului imperator, mărturie eternă a faptelor sale strălucite, iar *Griselini* atestază existența altor 2 inscripțiuni de pe timpul împăratului *Tiberiu*, pe care a cetit cuvintele: „leg. IIII scytic. et V. maced“ (legiunea a patra scitică și a cincea macadonică).

Peștera, despre care e vorba, e fără indoială opera naturii și e verosimil, că Romanii au lărgit-o. Întrarea spre cavernă o închidea o ușă de fer. Internul ei de 50 m. în lungime, 36 m. în lățime și 30 în înălțime, cuprinde 6—700 oameni. În lăuntru se află cavități mai mici, destinate pentru oficeri și ca magazin pentru praful de pușcă. În dos e o cisternă, o vatră de foc și un cuptoriu. Dealul, în care se află această peșteră interesantă și pădurile din vecinătate, formează proprietatea Comunității de avere a fostului reg. conf. rom. banatic Nr. XIII, care întru pomenirea împărătesei-regine *Elisaveta* și întru prea mărirea faptelor străbunilor ei, (se va arăta la locul seu apărarea eroică a peșterii printr'o companie de grănițeri) lucrează cu multe spese la plantarea unui parc și poartă grijă de ținerea în stare bună a acestui loc vrednic de pomenire.

operelor de valoare, este „hrana sufletului“. Gustul femeilor de a ceti și a aprecia literatura națională, a contribuit mai la toate popoarele civilizate, ca să înflorească și să se răspândească literatura. — De altă parte munca fizică îmbărbătează trupul, dă putere, alungă năcasurile și umple golul vieții. Munca depărtează trei rele mari dela noi, spune Voltair: „uritul, viciul și dorințele.“ Deci ori-cât de superioară ar fi educațiunea unei femei, să nu desprețuească munca, care cade în sfera căsniciei ei, prin muncă femeia este ferită de boala uritului, de dorul plăcerilor banale, de jocul cochetăriei, de capricioase nemulțămiri, de protențiuni imposibile și de toate peripețiile pasiunilor, care mișună și se prăsece în centrul civilizației noastre ca microbi patogeni, corumpând și distrugând toată societatea.

Și în literatura noastră găsim propagatori ai muncii. Alecsandru Russu în poetica sa cântare a României ne spune: „Nu aurul este bogăția omenilor, nu neavutul este sărăcia omenilor. Avuțiilo de aur sunt peritoare, sărăcia harnică e o bogăția, ce nu se răpesc. Munca e bogăția vecinică“.

În sfârșit pentru-ca să putem fi stăpâni peste toate sentimentele sufletesci, cari produc bunătaea, răbdarea, abnegațiunea, altruismul cu desăvârșită jertfire de sine trebuie să posedăm cea mai sublimă facultate omenească, — a doaua din dogmele creștinătății, — facultatea *de a iubi*. — Ea singură înfrățescă omenirea, unica care poate da fericirea.

Slăvesc sentimentul *iubirii*, fiind că a iubi este a avea de scop fericirea altuia. Acest motor binefăcător desvoaltă afecțiunea între soț și soție, între copii și părinți, între frați și surori, — desvoaltă afecțiunea de *prietenie, simpatie, și încredere reciprocă*, milă și îndurare pentru deapropoalele noastre.

Iubirea, — acest dar dumnezeesc, — esto farmecul, care compune înțelegerea *vieții familiare*, mai mult, acest sentiment înalță sufletul și inima noastră peste toate miserile omenești, ridicându-o până la dumnezeire. Ea produce misiunile civilizațiunii și binele între popoare. Nu derivă oare iubirea de neam și de patrie tot dela acest sentiment? De aici se nasce vitejia soldatului, zelul pentru perfecțiunea științelor, sacrificiul de sine pentru esplotări și invențiuni, monite nu numai pentru actualitate, ci pentru binele și progresul generațiunilor viitoare.

Domnilor și Doamnelor! Este neînchipuită și nemăsurată această iubire de care poate fi aptă inima omenească. Și dacă ne întrebăm unde să ne adăpăm și să ne câștigăm acest sentiment? Voi răspunde, că această iubire este concentrată și întrupată în numele de *Mamă*, ea singură o

posede curată și numai ea o poate transmite și altui copilului ei prin puterea devotamentului.

Misiunea femeii este să vegheze, ca acest focar de iubire să nu se stingă în inima ei, precum nu se stingeă odinioară focul vestalelor. Nu se încălzosce oare la inima ei întreagă familie, întreaga națiune, întreaga omenire, umplându-și sufletul de nădejde?

Plin de nădejde este și sufletul meu, când privesc în zorii aurii ai tinărului secol. Într'un nimb luminat ved frumosa aparițiune a femeii române din viitor, — demna urmașă a străbunei romane — o ved purtând stema instrucțiunii pe frunte, cu inima înduioșată vibrând de nobile sentimente și în suflet plină de tărie pentru misiunea ei înaltă. — O ved clădindu-și cu drag cuibul vieții familiare, întreținând focul sacru al căminului, veghiind cu răbdare și cu înțelegere peste ai soți, bună și înțeleaptă, iubitoare de muncă și devotată chemării ei, respândind veselie și fericire în micul ei imperiu, de unde cresc fiii națiunii.

Acest ansamblu de dispozițiuni morale, influințează poporul, influințează puterea unui stat. Multe din problemele grele sociale și financiare se vor rezolva de sine. Bărbatul se va întoarce cu drag după munca ziloi la vatra familiară, va munci cu drag pentru ai săi, știind că acasă îl așteaptă un alt tovarăș puternic în luptă vieții. Căsătoriile fiind contractate pe iubire și pe încredere reciprocă, — flo care parte contractantă nu va mai avea bănuială de a fi exploatată pentru plăceri și interese egoiste, pentru-că ambele părți își vor cunoasce datoria *de a munci*, și a-și ușura reciproc năcazurile vieții.

Femeea română conscie de misiune-i, ea va deveni matrona unei rase regenerate. Și din această societate purificată va isvorî *un val de popor* curagios, harnic, plin de energie, de voință și de geniu; iubitor de muncă și consciu de mândria națională.

Această generațiune activă nu va putea fi biruită de nici un popor, nu va putea fi spălată de nici un potop de primejdii — nu va putea fi înghițită de nici o rassă străină. Iar din sinul acestor familii fericite și liniștite vor nasce talentele, vor înflori artele, vor rodi bogățiile și urmașii noștri ne vor binecuvânta, căci se vor bucura de pârga ostenelelor noastre.

(Gaz. Trans).

Maria Băulescu

Observări critice

la opul: „Metropolia Românilor ortodoxi din Ungaria și Transilvania etc. Din însărcinarea consistoriului metropolitan de Dr. Ilarion Pușcariu Arhimandrit vicariu arhiepiscopesc, etc. Sibiu 1900.

(Fine)

Între ce împrejurări s'a suit Moga pe scaunul episcopesc vedem și din cuvintele lui Petru Maior, care în opul său „Istoria bisericii Românilor Bpesta 1803“ pag. 117, vorbind despre episcopul unit Ioan Bob, scrie: „Că să fie fost în dînsul acea hărnicie firească și acea rivnă către unire, care a avut-o vladica cel înaintea lui, cum n'au avut neuniții mulți ani episcop în Ardeal după moartea lui Adamovici și ce stări împrejur au fost, doară nici un Român n'ar fi rămas neunit și toată țara Ardealului“.

Chiar și Barițiu, care de altfel se arată în toate scrierile sale mare uniat, după ce vorbește de V. Moga ca despre un om simplu, se vede silit a scrie în opul „Părți alese din Istoria Transilvaniei“ tom I, pag. 557, următoarele: „Ceea ce trebuia să inspire foarte mare grijă chiar și la un episcop genial și curajos era răspunderea grea, pe care potestatea politică o încărcă la toată ocaziunea în mod necualificabil asupra episcopului pentru ținuta politică a poporului românesc. Adecă, dacă un popor ori-care nu ar putea sau nu ar voi să poarte jugul tiraniei, s'au fie pentru ori-care altă cauză, nu autoritățile politice, ci episcopii să răspundă cu capetele lor de liniștea publică. Aceasta era o tiranie mult mai brutală, decât ca un episcop să fie printr'insa înbărbătat a lucra ceva pentru cultura poporului, încredințat păstoririi sale. Într'o situațiune ca aceea, dacă nu iau inițiativa chiar frunțașii poporului pentru înființarea institutelor de cultură, precum biserici, școale de toate specialitățile, tipografii, biblioteci, case de săraci, fonduri sigure și bogate, episcopii ajung în pozițiunea omului cu mâinile ferecate în lanțuri de gendarmi“.

Și cu toate că împrejurările erau atât de nefavorabile, ba chiar dușmănoase din cale afară pentru biserica ortodoxă, episcopul Moga, lipsit de oameni cu cunoștințe mai înalte, cari să-i dea mână de ajutoriu, a făcut pentru biserică ce a fost posibil.

Autorul trebuia să citească interesanta lucrare a d-lui Dr. Iulian Suciu „Istoria bisericii gr. or. române din Transilvania și Ungaria dela 1810—1846“ publicată în „Biserica și Școala“ din Arad, anul 1896, și se convingea, că Vasile Moga a lucrat destul pentru biserica sa.

Dar să lăsăm să vorbească despre Vasile Moga istoricul cel mai competent în materia aceasta, Prea Sântitul Episcop Nicolae Popea, care, fiind mâna dreaptă a Marelui Andreiu, putea ușor afla multe despre timpul lui Moga și n'avea lipsă să se provoace la tradiție, cum face autorul. În „Vechia Metropolie“ pag. 148 aflăm următoarele: „Episcopul Moga a păstorit biserica ortodoxă din Ardeal până în 27 Octomvrie 1845, adecă preste 34 ani. El încă a fost un episcop zelos, căci prin silințele lui, în urma unei colecte făcute în eparhie, se cumpără casa clerului din strada Cisnădiei în Sibiu, unde era reședința cea vechie; ajută pe mai mulți tineri lipsiți; înființă un curs clerical de 6 luni și lasă după sine o altă casă și un capital de 27000 fl. pentru cler. El încă a așternut la dieta țării, ținută în Sibiu la anul 1837, o petițiune pentru drepturile Românilor din fundul regesc. Poate că ar fi făcut încă și mai mult bine pentru biserică, dacă

activitatea lui nu ar fi fost foarte restrinsă prin faimoasa instrucțiune împărătească din 14 Decemvrie 1810, ce i-se dăde deodată cu diploma de întărire, întru episcop. Dară durere! sub episcopul Moga trecu o parte foarte numeroasă a credincioșilor noștri la biserica unită, și unii ascriu și cauza acestei treceri tot instrucțiunei amintite“. Iată adevărul istoric, care enumără și părțile bune și slabe și trage adevărata concluziune, adecă că trecerile cele multe au să se ascrie în prima linie împrejurărilor nefavorabile.

Noi ne aflăm astăzi în împrejurări destul de favorabile, avem autonomie deplină, suntem în veacul luminii, putem să ne lăudăm cu o constituție, cum n'are altă biserică din țară, avem episcopi luminați, vicari și asesori învățați, și cu toate aceste episcopii noștri sunt îngrijiți de soartea bisericii, pentru că lupii stau la pândă și la ori ce ocaziune binevenită, prin momeli și alte mijloace nedemne răpesc câte o parte din turmă. Avem să ne luptăm cu uniții, cari de un timp încoace cred, că sunt în lume numai pentru a face proseliți. Cu ce mijloace lucrează acești oameni și cum voesc să atragă pe bieții români la unire ne arată și împrejurarea, că dela venirea episcopului Radu la Lugoj episcopii uniți, în frunte cu metropolitanul lor, poartă camilafcă ca și episcopii noștri, deși nu sunt îndreptățiți, dar „scopul sfințește mijloacele“ cred d-lor. Avem de lucru cu neconfesionalismul și cu secta Nazareilor, și dacă se întemplă treceri, oare noi îndată să-i învinovățim pe Arhierii noștri, că nu sunt capabili etc., fără a căuta adevăratele motive?

Chiar în timpul din urmă s'a întemplat, că locuitorii din Dobra în urma uneltirilor proselitice au trecut la unație și nimenui nu i-a trecut prin minte să învinovățască pentru aceasta pe Metropolitanul sau vicariul arhiepiscopesc.

Apoi a fost cu totul superflu, ca la pag. 46 să mai citeze autorul din pamfletul sârbesc, căci doară Sârbilor nu li-a zăcut la inimă binele nostru, ci îi dorea, că cu câștigarea dreptului de alegere și cu suirea lui Moga pe scaunul episcopesc au scăpat din mână un os bun de ros, pentru că ei credeau, că cu timpul li va succede să pună mâna pe diecesa Ardealului și să o încorporeze la metropolia sârbescă.

La pag. 21 scrie autorul: „Prin delăturarea înfrunții ierarhiei sârbesci la alegerea de episcop a lui Vasile Moga, izolându-se eparhia transilvană de ierarhia sârbescă, s'a lipsit totdeodată înainte de vreme și de scutul ierarhiei sârbesci.“

Eu susțin tocmai contrariul, că a fost timpul suprem ca episcopia Ardealului să scape de episcopii sârbesci, a fost un act al Provedinței divine, că Românilor li s'a dat dreptul a-și alege episcop și încă cu condiția, ca candidații să fie Români. Dacă rămăneam și mai departe sub scutul ierarhiei sârbesci — cum scrie autorul, — căpătăm tot episcopi sârbesci și Sârbilor le era ușor a împedea acțiunile Românilor și apoi unde avem garanța, că Sârbii, dacă nu era condiția, ca episcopul Ardealului să fie Român — ar fi recomandat pe Șaguna de administrator în Ardeal și nu pe un episcop sârbesc.

Când gândesc la interesul Sârbilor pentru biserica noastră, totdeauna îmi vine se esclama: „Timeo Danaos, et dona ferentes“. De altfel în punctul acesta Prea Cuv. Sa se combate singur, scriind la pag. 43 următoarele: „... Dacă luăm însă în considerare, că ierarhia sârbescă începând cu congresul național sârbesc ținut în Timișoara la anul 1790 și-a schimbat ținuta sa față de Români, devenind netolerantă din punct de vedere național și mai ales considerând, că numita

ierarhie nici când n'a lucrat într'acolo, ca biserica românească să-și recâștige ierarhia sa istorică, (metropolia), ci mai mult a nisuit, ca pe Români să-i aducă și să-i țină pe vecie în supunere de ierarhia sârbescă, atunci titlul la recunoștința Românilor ortodoksi să perde cu totul". Iar la pag. 44 scrie autorul despre Sârbi: „Netoleranța ierarhiei sârbesci din punct de vedere național a adus cu sine că timpul, în care biserica ortodoxă română din Ungaria a fost pusă sub acea ierarhie, să înregistreze pentru Români un șir întreg de suferințe, și în viața bisericească și națională Românilor nu numai că au fost împedecați în dezvoltarea lor culturală, dară erau amenințați în existența lor națională prin slavizare". Așadar la 1810 n'a încetat înainte de vreme influința ierarhiei sârbesci asupra bisericii din Ardeal.

Se vede că Prea Cuv. Sa, ca bun creștin, ține la cuvintele Sfetei Scripturi: „Să nu scie stânga ta, ce face dreapta", căci la pag. 43 nu scie dreapta, ce la pag. 21 a scris stânga,

Dela pag. 22—41 tractează autorul despre istoria bisericii sârbesci, arătându-ne cari au fost metropoliții sârbesci și cum s'au ales. La fiecare ne arată mai în detalii modul de alegere și comisarii guverniali. Dacă autorul ar fi publicat memoriul istoric numai din indemn propriu și pe spesele proprii, nu ne-am oprit la locul acesta; fiind însă memoriul publicat din însărcinarea și pe spesele Consistoriului metropolitan, trebuie să declarăm, că espunerea istoriei bisericii sârbesci, cum se află în memoriu, nu ne mulțumesc. Dacă facem asemănarea între espunerea istoriei bisericii sârbesci și a celei românești înainte de Andreiu Baron de Șaguna, observăm, că istoria a 1700 de ani din istoria bisericii române este strânsă în 21 pagini și aici se vorbește mai mult de alte lucruri decât de biserica ortodoxă, așa bună oară despre principii calvini din Ardeal la pag. 7—16 vorbește autorul așa în detalii, că partea aceasta ar putea ocupa un loc de onoare într'o monografie despre principii calvini, iar istoria bisericii sârbesci, care abea la finea secl. XVII. se organizează, este espusă în 20 pag. La pag. 41 ni spune autorul, că seria metropoliților sârbesci este luată din studiul Dlui V. Babeș, publicat în „Biserica și Școala" din Arad, 1898.

Suntem recunoșcători Dlui V. Babeș, că a scris în „Biserica și Școala" despre metropoliții sârbesci, căci e bine să cunoaștem și istoria altor biserici, dar în memoriul de față avea autorul să amintească despre biserica sârbescă numai unde era neapărat de lipsă pentru înțelegerea istoriei bisericii românești.

La pag. 25—28, în legătură cu istoria bisericii sârbesci, face autorul amintire și despre legăturile ce au existat între credincioșii din Brașov, Sibiu și între episcopia Rîmnicului. Datele sunt luate din „Istoria bisericii Scheilor Brașovului" de Radu Tempea, publicată de Sterie Stinghe, Brașov 1899, și sunt foarte interesante, dar locul acestora nu era acolo, unde se vorbește despre biserica sârbescă, ci la istoria bisericii ortodoxe române după unire.

La pag. 42 începe autorul cu espunerea lucrărilor pentru reînființarea metropoliei și vorbește despre luptele metropolitului Șaguna cu ierarhia sârbescă, regimul și naționalitățile din patrie, biserica romano-catolică și cea romano-unită, o împărțire, care o aflăm în opul „Archiepiscopul și Metropolitul Andreiu Baron de Șaguna" de Prea Sfințitul Episcop Nicolae Popea, pag. 86, dar autorul nu se mulțumesc numai cu atâta, ci, probabil ca să fie original, mai află așa

numitele pedeci interne, sau cum se exprimă la pag. 76 greutăți interne.

La espunerea greutăților interne cade autorul în acelaș păcat, în care a căzut la locul, unde a vorbit despre V. Moga, căci despre episcopul Aradului Gerasim Rațiu scrie la pag. 76, 77 următoarele: „Despre episcopul Aradului Gerasim Rațiu, care fiind bolnăvicios, tocmai când se lucra mai intențitor pentru metropolie, reposedă curând după sinodul eparhial din Arad ținut în anul 1850, se spune, că în starea debilă a lui visa de o metropolie în Arad, și altă metropolie în Sibiu, de unde se vede, că el privea metropolia de o distincțiune personală a episcopilor, de care ar fi dorit și el să se împărtășească. Șaguna la astfel de oameni nu le putea răspunde altcum, decât cu cuvintele lui Cristos: „Nu sciiți ce cereți".

Se spune!! Se vede că și însușirea asta rea a episcopului Gerasim Rațiu a aflat-o autorul dela bătrânii de astăzi, cari au auzit dela părinții lor. Nu cred că e bine aceea ce face autorul, că scrie astfel despre episcopii ortodoksi numai din auzite. Sau crede autorul, că meritele lui Șaguna vor fi mai mari dacă arată că ceilalți toți au fost oameni lacomi și vanitoși?

Despre episcopul Gerasim Rațiu nu putem scrie multe, dar' că nu a fost om vanitos nu spune chiar autorul la pag. 105 în următoarele: „Marcant este răspunsul dat dela Arad, care pe lângă o motivare temeinică aderează întru toate la vederile lui Șaguna, cu o abatere dela părerea episcopului Bucovinei, care dorește ca patriarhul sârbesc să fie recunoscut pentru ambele metropolii ca un locuitoriu (patriarhal, exarch) al patriarhului din Constantinopol, de care istorice s'au ținut ambe metropoliile și ca atare în sinoade comune a episcopilor din metropolia română și sârbescă să reprezinte unitatea dogmatică spirituală între ambele biserici. Episcopul Aradului vede în recunoșterea unei atari pozițiuni a patriarhului sârbesc o subordinațiune în altă formă a metropoliei române la metropolia sârbescă, care nu este nici necesară, nici dorită de români".

Cine voesc să-și facă idee despre episcopul Gerasim Rațiu să citească frumosul răspuns, ce l-a dat patriarhului sârbesc în Noemvre 1849, în cauza reînființării metropoliei române și despărțirii Românilor de către Sârbi, publicat în colecțiunea actelor la pag. 43—45.

Iată câteva părți din răspunsul amintit: „... Iar în privința bisericii fără lipsă aflu a arăta Preatericirei Tale din parte-mi cauzele, motivele și argumentele, cari aduc cu sine ca poporul român din imperiul austriac, care în cele sfinte supus fiind ierarhiei sârbesci, și sub aceasta stăpânire sufletească din multe privințe neputându-se desvâli după cum Dzeu și binele comun poftesc, caută a se desbina între sine în cugete, în lucrări și în inimă — acest popor până acum cu totul opres, să se unească sub un cap bisericesc, carele să fie din sânge român; fără lipsă sunt a le înșira, de oare ce aceleași prin Preasfințitul Episcop din Ardeal și Bucovina în scrisorile sale către Preafericirea Ta îndreptate, și mie oficios împărtășite neresturnabil se aduc înainte"..... „... națiunea română fie dăruită cu metropolit din sânge de român, carele să tragă către sine diecesele române precum și acele, în cari românii fac maioritatea bisericii răsăritene". Din răspunsul acesta nu se vede, că Gerasim Rațiu ar fi dorit o metropolie în Arad, ca el să fie metropolit.

Tot la pag. 77 ni spune autorul, că Procopiu Ivacicovici numai așa s'a învoit să conlucre la reînființarea metropoliei române, că Șaguna i-a promis

că după desfacerea de Sârbi, patru protopresbiterate, dintre cele mai mari, cari erau destinate să formeze o eparchie nouă cu reședința în Timișoara, să se încorporeze la eparchia Aradului". Și aceste le-au auzit bătrânii dela părinții lor?! Sau îi pare rău autorului, că episcopia Timișorii nu s'a înființat deja pe timpul lui Șaguna?

Dacă numai promisiunea cu cele 4 protopresbiterate l'ar fi determinat pe Ivacicovici să conlucre la reînființarea metropoliei noastre, atunci ușor li-ar fi fost Sârbilor să l'castige pe partea lor prin promisiuni și mai mari. Dar ce să facem, dacă și Ivacicovici a fost lacom.

La pag. 78 scrie autorul despre episcopul Hacman: „Trecând preste conferințele episcopatului gr. or. din anul 1850, în care episcopul Hacman puțin a sprijinit pe Șaguna în cauza emancipării bisericii române de sub ierarhia sârbească", iar la pagina 119 vorbind mai pe larg despre sinodul episcopatului gr. or. scrie despre episcopul Hacman următoarele: „O diferență între episcopul Șaguna și patriarhul se mai nascu și de acolo, că la ședința din 24 Martie Șaguna nu fu invitat a participa, ceea-ce patriarhul motivă cu aceea, că Șaguna și-a dat răspunsul său la punctele din program la ministrul deadreptul. În această ședință a venit vorba și de metropolia română. Episcopul Bucovinei a luat în apărare cererea Românilor declarându-o de o cerere dreaptă".

Unde este adevărul la pag. 78 sau la pag. 119?

La pag. 129, 130 citează autorul din ziarul lui Șaguna, că patriarhul sârbesc în 20 Iunie 1860 a voit să înainteze o rugare către împăratul, în carea cerea centralisatiă strînsă a bisericii întregi la Carloviț și în privința unui sinod al tuturor episcopilor ort. din Austria, unde se zice despre Hacman: „Episcopul Bucovinei Eugenie numai decât s'a declarat a nu se putea mulțami nici cu centralisarea nici cu sinodul din Carloviț", iar în alt loc scrie Șaguna: „A propus laudatul domn Mocsonyi, ca deocamdată să se ceară voie dela guvern de a se putea ținea adunarea obștească bisericăscă din toate eparchiile și deputații din partea bisericăscă și mirenească să se aleagă după numărul populației a fie-cărei eparchii. Propunerea aceasta o a primit și episcopul Bucovinei, Baron Petrino și eu, dar patriarhul și episcopul Mașirevicu nu". Din toate aceste se vede, că și episcopul Bucovinei a lucrat pentru despărțirea Românilor de Sârbi și abia pela anul 1860 a început a gândi la o metropolie separată în Bucovina, ba încă și la 1862 vedem pe Bucovineni în frunte cu Bendela alături cu Șaguna prin Viena, cerînd metropolie română. Se poate că Hacman e cauza că nu s'a încorporat și diecesa Bucovinei la metropolia din Sibiu, dar dacă gândim la schimbările politice cu dualismul, trebuie să ne întrebăm, că oare ar fi fost posibil, ca episcopul Bucovinei să fie subordonat metropolitului din Sibiu?

Dela pag. 95—100 vorbesce autorul despre sinodul dela Chișineu ținut pentru alegerea unui vicariu episcopesc și pentru rezolvarea mai multor afaceri, dar nu înțeleg ce rost are descrierea acestui sinod între lucrările pentru reînființarea metropoliei, pentru că la pag. 100 singur autorul ni spune că „finerea sinodului în timpul revoluțiunii nu se poate privi ca o lucrare liberă a bisericii din inițiativa proprie a ei". apoi „că în acest sinod nicăiri nu se face amintire de despărțirea ierarhică de Sârbi și despre înființarea unei metropolii ortodoxe române". Dacă este așa, de sine se nasce întrebarea de ce să descriu lucruri, cari nu stau în legătură cu reînființarea metropoliei? Se vede

că autorul a luat tot ce a aflat, numai ca memoriul să fie mai mare, trebuia însă să fie mai cruțător cu banii bisericii.

Sinodul dela Chișineu este interesant și de însemnatate pentru acela, care ar voi să scrie monografia diecesei Aradului.

Memoriul nici nu e complet, căci despre activitatea literară și fundațiunile metropolitului Șaguna nu se face nici o amintire. Eu susțin, că într'un memoriu edat de Consistoriul metropolitan trebuia să se scrie despre activitatea marelui Andreiu în toate direcțiunile.

Am făcut observări asupra memoriului pentru că să arăt, că rău a făcut Consistoriul metropolitan, că a aprobat un memoriu cu atâtea erori și contradicții, dar și Dl Simion Popescu se va convinge acum, că n'a avut motive a se bucura atât de mult, și că memoriul acesta nu întregesc opurile Prea Sântitului episcop Nicolae Popea și la nici un cas nu poate ocupa un loc de onoare lângă opurile Prea Sântiei Sale.

În fine ce privesce colecțiunea de documente las să se pronunțe oameni mai competenți; eu din parte-mi mă bucur, că Consistoriul metropolitan a publicat actele referitoare la reînființarea metropoliei și era foarte bine, dacă se publicau numai actele, fără memoriul istoric, căci și din acte putea cetitorul să-și facă idee despre luptele purtate pentru reînființarea metropoliei, ceea ce și autorul ne spune în introducere: „Colecțiunea cuprinde tot, ce e de ore care interes; și credem că este atât de completă, încât cetitorului și numai din citirea actelor să-și poată forma o idee clară despre stăruitoarea lucrare a vrednicului arhiepiscop și metropolit Andreiu Baron de Șaguna, și a altor frunțași distinși și zeloși ai neamului nostru pentru emanciparea bisericii noastre din starea ei umilită de mai înainte".

Dr. P. Ionescu.

Varietăți

Mulțamitt publică. La fondul de ajutorare „Ioan Popasu" au binevoit a contribui:

Comitetul parohial din Globureu 4 cor.;

Comitetul parohial din Ciuta 4 cor.;

Cassa bisericii gr. or. din Berliște 10 cor.; Petru Danescu 1 cor.; Nestor Surlaș învățătoriu 1 cor.; Nestor Bosioc sculptor 1 cor.; Ioan Miclea vice-notariu 1 cor.; Traian Crenian notariu 1 cor.

Primească marinimoșii donatori și pe calea aceasta cele mai sincere mulțamiri. Dr. Iuliu Olarin preșdinte. Dr. Petru Ionescu casariu.

Adunarea ordinară de primăvară a reprezentanței Comunității de avere este convocată pe Joi 28 Martie 1901. Ordinea de zi e următoarea: 1. Darea de samă despre dispozițiile și întâmplările mai însemnate dela ultima adunare încoaci. 2. Socoțile anuale și inventariile Comunității de avere și a fondului caselor pro 1900 și raportul comisiunii de revizuire despre esaminarea socoților menționate și despre scutirea caselor. 3. Propunere referitoare la descrierea unor daune silvanale neincassabile. 4. Preliminariu suplenitoriu pro 1901 pentru scutirea de umezală a

casei grăniceresci din Băile Erculane și pentru edificarea apartinențelor de lipsă la aceasta. 5. Ordinațiunea Escelenției Sale a ministrului de interne referitoare la proiectul pentru școala industrială din Bârza. 6. Deschiderea cursului pentru propagarea industriei în lemnăritul de casă între împăduriții Comunității de avere. 7. Rugarea împăduririlor din Șopotul-nou pentru esarendarea pădurii din Șestul Stancilovei. 8. Rugarea primcodreanului Ioan Borchescu, ca să fie escontentat. 9. Rugarea codreanului David Popist, ca să fie rebo-nificat pentru daunele comise din resbunare în averea sa. 10. Suplizei încurse mai târziu. 11. Alegerea duor reprezentanți pentru autentificarea protocolului adunării generale.

Convocare. P. T. membrii ai despărțământului învățătoresc din tractul protopresbiteral ort. oriental al *Lugojului* sunt prin aceasta invitați la prima adunare de despărțământ din anul administrativ 1900/1901, carea se va ținea *Joi* în 23 Martie st. v. (4 Aprilie st. v.) în sala cea mare a școalelor ort. or. rom. din Lugoj cu următorul program: *Sedința I.* (Începutul la orele 8 a. m.) 1. Serviciu devin împreună cu chemarea Duhului sânt. 2. Deschiderea adunării prin president. 3. Cetirea circulariului Comitetului central. 4. Constituirea despărțământului. 5. Prelegere practică din învățământul intuitiv, ținută de membrul *Al Onaie*, învă. în Lugoj. 6. „Învățământul pentru nobilitarea sentimentelor” studiu pedagogic prelucrat după Dr. W. Rein de *G. Joandrea*, învă. în Lugoj. *Sedința II.* (La oarele 2. p. m.) 7. Prelegere practică din gramatică limbei rom. ținută de *G. Belteanu*, învă. în Jdiora. 8. Prelegere din istoria patriei de *G. Joandrea*, învă. în Lugoj. 9. Chestiunea împărțirii cărților școl. din fundațiunea Ștefan Antonescu. 10. Raportul cassariului. 11. Raport despre bibliotecă. 12. Propuneri și curenții. 13. Statorirea locului pentru procsima adunare de despărțământ. 14. Încheierea adunării. Lugoj la 5/18 Martie 1901. *Dr. G. Popovici*, president. *George Joandrea* notariu.

Necrolog. În 7/20 Martie a. c. repausat aici veteranul vicecolonel imp. și reg. Dl. Mihail Ferenczy de Bodok în etate de 83 de ani. — Înarmorântarea a avut loc Vineri în 9/22 Martie. Onorurile militare le-a făcut batalionul reg. 43. de aici sub comanda d-lui comandant Maior *Ionachie John*. — Reposatul a servit la 1848 ca sublocotenent în batalionul II. de grănițeri, care batalion pentru neștrămutata fidelitate cătră supremul beliduce și monarh a primit să poarte pe steag pentru vecie medaila de aur cu inscripția: „Für standhaftes Ausharren in der beschworenen Treue.” Fie-țerina ușoară.

Nr. 854 B. ex 1901.

Concurs

Pe basa Normativului pentru instituirea de profesori la institutul teologic și cel pedagogic diecesan, votat de Veneratul Sinod eparhial în 1891 sub Nr. prot. 113 se escrie concurs pentru ocuparea unui post de profesor la institutul teologic din loc.

Emolumentele împreună cu acest post sunt:

1. Salariu anual de 1600 coroane și cuincuenale de câte 160 coroane.

2. După denumirea definitivă, carea urmează după funcțiune de 3 ani, paușal de cortel de 400 coroane.

3. Drept de pensiune conform statutelor esistente. Competenții la acest post au să producă:

a) atestat de botez;

b) atestat de maturitate;

c) atestat despre absolvirea studiilor teologice, eventual diploma de doctor în teologie;

d) atestat despre eventuala aplicare de până acuma.

Concursele astfel instruate sunt a se subșterne Consistoriului diecesan în termin de o lună de zile dela prima publicare a acestui concurs în „Foaia Diecesană”.

Caransebeș în 22 Februarie 1901.

[13] 3—3

Episcopul diecesan

Nicolae Popea m. p.

Pentru întregirea definitivă a postului învățătoresc la școala confesională gr. or. rom. din **Sculea** protopresbiteratul Buziașului se escrie concurs cu termin de concurgere de 30 de zile dela prima publicare în Foaia Diecesană.

Emolumentele sunt:

1. În bani gata 600 cor.

2. Pentru lemne 20 cor.

3. Scripturistica 10 cor.

4. Pentru conferințe și adunarea generală 20 cor.

5. Cortel liber cu grădină de legumi.

6. Dela fiecare înarmorântare unde va fi chemat 1 cor.

7. Cărașii gratuite, când învățătorul călătoreșce în afaceri oficioase și pentru aducerea lemnelor.

Alegendul învățătorii este îndatorat a funcționa ca cantor bisericesc și a instrua tinerimea școlară în răspunsurile liturgice.

Sculea, la 15 Februarie, 1901.

(12) 3—3

Comitetul parohial.

În conțelegere cu mine: *Ioan Pepa*, protopresbiter

Licitațiune minuendă

Pe basa incuviințării Venerabilului Consistoriu diecesan ddo 20 Februarie a. c. Nr. 677 B. se escrie licitațiune minuendă pentru repararea și zugrăvirea bisericii gr. ort. rom. din **Vucova**.

Prețul de esclamară este 1600 cor.

Licitațiunea se va ținea 8/21 Aprile la 2 oare p. m. în școala gr. or. rom. din loc.

Reflectanții vor depune la începutul licitațiunei vadiul de 10% în bani gata sau în hârtii de valoare.

Planul și specificațiunile de măsuri și spese se pot vedea în fiecare zi la oficiul parohial.

La licitațiune se primesc numai pictorii, cari vor produce atestat despre cualificațiunea lor și despre lucrările făcute de dînși până acum.

Vucova, în 4 Martie 1901.

(15) 1—3

Avram Ciocoi
par. ca preș. com. par.

În conțelegere cu P. On. Domn protopresh. *Ioan Pepa*